

Bohoslužby v Zábřehu 21.srpna 2022

Lk 13,22-30

Milé sestry, milí bratři, kmotříček jednou Broučkovi vyprávěl napínavý příběh, jak ho pronásledovala velká žluna. Šlo mu o život. Zachránil se ve chvíli, kdy dokázal prolézt úzkou škvírou, do které za ním žluna nemohla. Ta maličká škvíra byla jeho cestou k záchraně. Jistě nebylo jednoduché se do ní vejít. Buď musel v té rychlosti mířit velmi přesně, nebo musel zpomalit, i když mu šlo o život. Větší díra by se trefila lépe, ale tam by se nezachránil. Když jde o život, jde pohodlí stranou.

Evangelista Lukáš nám dnes o Ježíši sděluje, že procházel městy, učil a směřoval k Jeruzalému. To jsou důležité okolnosti. Být na cestě není nic pohodlného. Učit se jistě dalo i jinak. Takový Jan, ten nikam moc nechodil. A spousta jiných vážených učitelů na tom byla podobně. Kdo chtěl, mohl přijít, naslouchat, nechat se poučit. Ovšem Ježíš je na cestě, protože jde o život. Ne jemu. Nikam neutíká, aby se měl lépe, aby se zachránil. Naopak. Jde do Jeruzaléma, kde bude vydán na smrt. Jeho vlastní lid se ho zřekne, nejbližší utečou, zůstane sám ve chvíli, kdy jej vojáci přibijí na kříž. Jde o naše životy, kvůli kterým je Ježíš na cestě. Nese své učení, aby je mohli slyšet všichni, nejen ti, kteří si k němu najdou cestu, kteří ho sami vyhledají. A když tak učí, padne otázka po spáse. Je pravda, že jich bude málo? Tedy těch, kdo budou spaseni? Není jasné, jestli důvodem k otázce bylo něco z toho, co Ježíš učí, nebo se to prostě obecně povídalo a teď nastala vhodná chvíle, aby to Ježíš vysvětlil.

Málokdo bude spasen, to je celkem nebezpečné téma. Na tu početnost skupiny zachráněných totiž lze nahlížet několika způsoby. Velice silně to vyvolává pocit, že tam, kde ti spasení přijdou, je málo místa. Proto je třeba se snažit si nějaké to místo zajistit, najít způsob, jak ho získat a udržet. Lze si představit určité znepokojení tazatele, neboť je-li místa málo, je-li málo vyvolených, je třeba se začít velmi rychle zajímat, zjistit podmínky, vyptat se, co dělat. Jde přeci o život a to se člověk musí začít starat zavčas.

Že bude málokdo spasen, se může stát i důvodem k určité povýšenosti. Mám spásu v kapse, už jsem si to zajistil, tak můžu s trochou nadhledu sledovat ty ostatní, kteří asi budou mít smůlu. Ovšem právě toto je velice ošidný přístup. Všimněme si totiž Ježíšovy odpovědi. Nezačíná slovy, že je tomu tak, máš pravdu, bude to jen hrstka. Odkazuje na vstup úzkými dveřmi. Jistě,

mnozí nebudou schopni jimi vstoupit, ač se budou snažit. Ale to se ukáže až na místě. Ježíšova výzva nechává celkem otevřený konec tomu, kdo vejde a kdo ne. Víme jen tolik, že na naší cestě k záchraně nás čeká velmi úzké místo, ale nic dalšího k němu nemáme. Není možné si ho dopředu obhlédnout, změřit a pak se podle toho zařídit. Vždyť Ježíš říká snažte se vejít, zároveň dodává, že mnozí, co se budou snažit, tak stejně nevejdou. Jde tedy o snahu a jak vidno není snaha jako snaha. Co tedy Ježíš myslí tím, když nabádá ke snaze projít úzkými dveřmi?

Další pokračování textu tuto otázku přesouvá ještě kousek jinam. Objevují se zavřené dveře. Je tedy dvojí důvod, proč se těmi dveřmi nedá projít. Na jednu stranu hraje roli jejich šířka, na druhou stranu načasování průchodu. Je třeba nepromeškat okamžik, kdy dveře budou otevřené. To je celkem rána. Šířka se dá řešit různě. Třeba přísnou sebekázní. Jedli jsme s tebou a pili, učil jsi na našich ulicích, takto se odvolávají ti, co tlučou na dveře. Jinými slovy, přeci se známe, měli jsme něco společného.

Mít něco společného s Ježíšem, to je zajímavé slovní spojení. Co znamená mít něco společného s Ježíšem? Být pokřtěn? Pak confirmován? Chodit do kostela? Jen si vzpomeň drahý Ježíši, přeci jsem ti byl odevzdán už jako dítě, učil jsem se o tobě v nábožku a nedělce. Byli jsme u stolu při večeři Páně. No, nic, nevzpomínáš si? Proč Ježíš někoho takového nazve tím, kdo se dopouští bezpráví? Proč mu neotevře? Proč říká, neznám vás? Zcela jistě je to proto, že roli zde hraje ještě něco jiného než jen fakt, že s Ježíšem jsme jedli a pili, že učil na našich ulicích. Jak jsme mohli slyšet, se všemi praotci Izraele budou stolovat úplně jiní lidé, ti, kteří přijdou ze všech končin. Jsou to lidé, kteří nepatří k vyvolenému lidu. Dalo by se o nich říct, že se nemohou pochlubit dobrou známostí s Bohem, jak se říká, netykají si s Ježíšem. A hle, je u nich něco, co jim dovolí nejen projít úzkými dveřmi, ale dokonce i včas.

Četli jsme, že Ježíš je na cestě. Přichází k různým lidem, mají možnost ho slyšet, zařídit se podle jeho slova. Těmto slovům lze porozumět tak, že Ježíš nikoho nevynechává. Jeho slova se dostávají ke každému člověku. Ovšem možnost setkat se s ním je jedinečná. Nemusí se opakovat. Nikdo neví, kde se objeví Ježíš příště. Ti, co nyní marně tlučou do dveří mohou být právě ti, ke kterým přišel, mohli ho slyšet, ale pak si řekli, že mají dostatek času na to nějak reagovat. Však se mohu rozhodnout později. Později se k tomu vrátím. Později pustím Ježíše víc do svého života jako toho, kdo mne bude inspirovat. A jsme u toho. Spousta lidí Ježíše slyšela, ale nic to s nimi neudělalo, nereagovali na jeho slovo. Proto k těm dveřím přišli pozdě. Nevrazit s Ježíšem hned, to znamená sice jít v jeho stopách, ale také to znamená ho stále jen dohánět. Proto jednoho dne projde dveřmi, které se zavrou a už ho nedoženeme. Bude pryč. Vzpomínky na mladá léta, na pár chvil, kdy jsme se s ním setkali, pak nebudou vlastně k ničemu. K čemu je nám přítel, o kterém celá léta ani nevíte, ale pak se jednou objeví a myslí, že vaše přátelství se upevní, když zavzpomíná na dávné časy. Vztah roste a upevňuje se tím, co společně smíme prožívat, nikoliv tím, že kdysi jsme si spolu hráli. Pro projití úzkými dveřmi je

tedy nesmírně důležité, aby Ježíš byl stálou, každodenní součástí našeho života. Nikdy totiž nevíme, kdy dorazíme k těm dveřím, kterými je třeba projít. Můžeme se potom snažit sebevíc střádat různé dobré skutky, zásluhy a podobné hodnoty. Pokud ale nedokážeme udržet krok s Ježíšem, budou k ničemu.

Projítí úzkými dveřmi má ještě jeden zajímavý rozměr. Můžeme zajisté pracovat na sobě, na tom, abychom nebyli příliš rozměrní. Má to háček v tom, že nevíme, jaký rozměr je ten správný. Zde bych se na okamžik vrátil k tomu příběhu, který Broučkovi vyprávěl kmotříček. Na té šterbině, kterou proletěl, nebylo důležité, jak je široká sama o sobě, ale jak je široká ve vztahu k té žluně, která ho pronásledovala. Co když bychom tedy ty úzké dveře vnímali jako něco, co je menší než cokoli, co nás pronásleduje a ohrožuje? Vejit takovými dveřmi pak znamená uvědomit si, co je naším problémem, co nás ohrožuje. To také není jednoduché. Ježíš nám nabízí cestu ke spáse, ale její podmínkou je vědět, co to pro nás znamená. Před čím nás zachraňuje, od čeho vysvobozuje? Názory a představy zde mohou být hodně povrchní, nebo i falešné. Potom ale žádnými úzkými dveřmi neprojdeme. Když si totiž neuvědomíme, co nám brání jimi projít, těžko jen můžeme udělat něco, čím bychom se jich zbavili. Opět to ukazuje k Ježíši a jeho slovům, kterými ony tlukoucí označil za dopouštějící se bezpráví. Oni to o sobě ani netušili, nebylo to pro ně představitelné, že by mohli být na té špatné straně.

Vstup do Božího království není omezen z kapacitních důvodů. Místa je v něm dost. Otázka spásy tak nestojí na potřebě zajistit si včas dobré místo, zajistit si, že budeme mezi těmi vybranými. Faktorem, který nám zabrání projít je naše reakce na Ježíše, vážnost, kterou ve svém životě dáme jeho slovu. Ježíš chodil a učil. Z Písma víme, že neučil žádným trikům, jak si pohodově užít tento život. Učil poznání toho, kdo jsme my a kdo je Bůh. Učil, co to znamená mít Boha v úctě, co všechno také může být důvodem, proč jeho slovo v úctě nemáme. Učil nás, co škodí životu, čeho vyvarovat, čeho naopak držet. Možná bychom tedy neměli řešit tolik, kdo spasen bude a kdo nebude, kolik jich projde, ať v absolutních číslech nebo v procentech. Svým způsobem takto Ježíš odpovídá i tomu člověku. Spíše se zaměříme na to, jak se vejít do úzkých dveří, jak uniknout tomu, co náš život bezprostředně ohrožuje, tak jako žluna ohrožovala kmotříčka. Ohrožením pro náš život není to, že občas se nám něco nepovede, že uděláme něco zlého, druhému ublížíme. To jsou nedobré věci, ale můžeme z nich činit pokání, dají se napravit. Skutečným ohrožením života je, když na místo, které patří Bohu, usadíme své já, když s Bohem přestaneme počítat jako tím, kdo je číslem jedna v našem životě. Když v něm nenacházíme učitele, jehož slovo nás stále provází, pak je těžké rozeznat skutečně dobré a správné jednání. I když se třeba sami tolik snažíme. Najít cestu úzkými dveřmi tak neznamená oprostit svůj život od všeho světského, ale spíše najít odvahu k pokoře před Bohem a zvolit si pro život cestu společně s ním.

Pane Ježíši, učíš nás, že úzká je cesta k životu. Pomož nám ji přijmout, abychom nepromarnili čas, který nám dáváš, abychom tě nejen poznávali, ale také se tě drželi na svých cestách

Neděle 21.srpna 2022

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 03 Leden 2023 12:26 -

životem.

Amen.